

LES SAGVARTZ

1992

2013

PROCHAINEMENT

la très illustre
Compagnie
DU

CHAT
NOIR

AVEC
ODOLPHE ALIS

Peter Chiti

Főszerkesztő levele

Kedves Olvasók, búcsúzóan...

A minap tudatosult bennem, hogy a középiskolás éveimből most élem az „utolsókat” ... „Sok sikert kívánok Nektek az életben!” – mondta Fehér Márta Tanárnő az utolsó énekóránkról kicsöngetve. Hogy szaladt el ilyen gyorsan az idő?! Annyi kép él bennem, nem csupán eseményekről, hanem mosolyokról, könnyekről, öklökről... de még nem elég! Talán már nem fér több a félelemtől. Tudniillik, ebben az időszakban egy végzősben a legdominánsabb érzés a félelem. Igen, nyakunkon az érettségi, amelynek gondolata minden 3. percünket kit teszi, de az 1. és 2. percet az attól való halk félelem birtokolja, hogy kilépve az iskola falai közül, elvesztünk *valamit*, melyet kívülálló nem érthet meg.

Ritka az olyan nap, hogy Barok Tanár Úr szavai ne idéződnének fel bennem, azóta, hogy hallottam őket az elsős sítáborom során: „A ságvárizmus egy életérzés.” Egy elsőst ez a mondat büszkeséggel tölt el, hogy az ország egyik legjobb iskolájában tanulhat, egy negyedikes számára ez a mondat már sokkal többet ad: hitet. Hitet abban, hogy bármi is történjen, sosem lesz egyedül, mert egy közösség, pontosabban fogalmazva egy második család részese lett.

Köszönöm minden tanáromnak az átadott tudást és tapasztalatot, az ösztönző szavakat és az átvészelt vitákat. Kitartást az itt maradóknak és sok sikert kívánok sorstársaimnak a jövő heti megmérettetésen! Köszönöm, hogy a részese lehettem.

„Viszlát, Ságvárim!”

Petra

Szalagtűző, szalagavató

Egy újabb ékszerdarab

Mint minden évben, idén is eljött a szalagavató napja, de most nekünk kellett ünneplőbe öltözni és a lelátó helyett a lenti székekre ülni. Innen azonban sokkal érdekesebbnek tűnt a műsor, mert most rólunk szólt.

Felidéződtek bennünk az elmúlt négy év emlékei, ahogy végignéztük az osztályvideókat, és nevetve figyeltük kedves osztályfőnökeink fiatalabb hasonmásait, a „Kicskabaré” sztárvendégeit. (Hálás köszönet Kicska Baláznak és a szervező 11-eseknek J) Végül megkaptuk a várva várt szalagot, amit azóta is büszkén hordunk és igyekszünk nem elveszíteni. Hogy ettől felnőtté váltunk-e? Talán igen, talán nem, de az biztos, hogy ráébresztett minket arra, hogy néhány hónap múlva remegő kézzel bár, de meg kell írunk az érettségit. Ezt azonban gyorsan ki is vertük a fejünkből, hiszen előtte még várt ránk gimnáziumi életünk csúcspontja, a szalagavató bál. Nagy előnye a végzős életnek, hogy a szalagtűző után, míg mindenki másnak tanulni kellett, mi hazamehettünk és készülődhattünk az estére.

Miután a smink, a frizura és egy-két laposüveg is a helyére került, kezdődhetett a bál. Végre felvehettük azokat a bizonyos fehér ruhákat, fekete frakkokat, és bemutathattuk a hónapokon át tanult nyitótáncokat (amikre jegyzem meg nem is volt olyan könnyű párt találni, mint ahogy azt eleinte gondoltuk). A keringők után siettünk átöltözni az osztálytáncokhoz, amik ezen az estén sokkal rövidebbnek tündek, mint a próbákon. Láthattak a vendégek görög táncot (A osztály), táncoló bennszülötteket (B osztály), életre kelt előttük a történelem (C osztály), élvezhették a D osztály hip-hop táncát és az F-esek álarcos bálját. A táncok után a vacsora következett, amiről nem is gondolnánk, mennyi szervezést igényelt, de a szakács kis elszámolása ellenére sem maradt éhen senki. (Ezúttal is köszönjük Ruzsáli Zsolt tanár úrnak és a végzős osztályok képviselőinek a szervezést.) Miután mindenki megette az utolsó tortaszeleteket is, kezdetét vette a hajnalig tartó bulizás. A Zsomboys zenekar idén is remek hangulatot teremtett, megjelentek a táncparketten a szülők, nagyszülők, tanárok és persze mi, diákok is.

Úgy gondolom, hogy bár megtáncoltattunk néhány sörös üveget, és le-lekerültek a cipők a lábakról, bebizonyítottuk, hogy tudunk kulturáltan, ságváristákhoz méltóan szórakozni. A 11. osztályosoknak legalább ilyen jó szalagavatót, sorstársaimnak pedig sok sikert kívánok az érettségijéhez!

Gyurcsik Dóra

„Néha el sem hiszem, hogy ott voltam!”

Külföldi tanulmányok

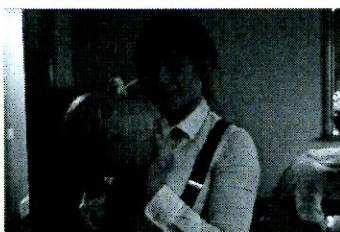
Több Ságváris is részt vett tavaly a cserediákprogramokban, és így külföldön járva megismert különböző kultúrákat, nyelveket és embereket. Binszki Ágota (Kanada) és Csonka Lili (Anglia&Mexico) kérdeztük meg tapasztalataikról.

Milyen volt a kanadai iskola?

Binszki Ágota: Tipikus amerikai iskolába jártam. Itt is voltak sportcsapatok, pompomlányok, én is pompomlány voltam. A tantárgyak közül a matek és az angol irodalom kötelező volt, de az érdeklődés és a továbbtanulás szerint azokat lehetett fölvenni, amiket akartál, így négy óra volt egy nap öt perces szünetekkel, a kettő között negyven perces ebédszünet, majd félév után válthatsz.

Milyenek voltak a kanadaiak?

B. Á.: Nagyon sok volt a bevándorló, ázsiai volt kb. az iskola egyik fele. A másik ötven százalékának a fele európai volt, és voltak a kanadaiak, akik nagyon egoisták és összetartóak voltak. Valószínűleg azért voltak kevésbé barátságosak a többiekkel, mert otthon azt hallották, hogy a jobb képzettségű európaiak és ázsiaiak elvették a szüleik munkalehetőségeit. Intelligens, aranyos emberek, de a bevándorlókat akkor szerették, ha már ismerték őket, nehéz volt közéjük beilleszkedni. De a többiek barátságosak voltak, bár az ázsiaiak elváltak magukkal, így én az európaiakkal lógtam többnyire, a pompomcsapatból lettek barátnőim.

Milyen volt a családot, akiknél voltál?

B. Á.: Egy suliban voltam, egy városban, de több családnál, hogy megosszák a feladatokat, és ha van valamilyen problémám az egyik családdal – bár nekem sosem volt egyikkel sem - akkor ne kelljen eltölteni velük egy teljes évet. Hat családnál jártam, abból öt idősebb, hatvan év fölötti elszállásoló volt, ahol az unokáikkal játszottam, hogyha eljöttek. Mindent megkaptam tőlük, amit akartam, elvittek utazni is. A cserediákokkal jól éreztem magam, ők többségében európaiak, és majd szeretnék a jövőben találkozni is velük, úgy kb. 5 év múlva. Az ottaniakkal tartom a kapcsolatot, a fiatalokkal Skype-on, az idősebbekkel levélben. Hívom őket Magyarországra, ők is hívnak Kanadába. Az egyik család, bár most Európában volt, nem tudott eljönni, de egyszer valószínűleg majd meglátogatnak, de ez a távolság miatt nem olyan egyszerű.

Milyen negatívumok értek? Hiányzott-e a családod?

B. Á.: Hiányzott a családom, főleg karácsonykor. Karácsonykor volt egy mélypont, amiből nehezen jöttem ki, és a tizenharmadik születésnapomat is ott ünnepeltem. Az sem volt igazán olyan, ahogyan szerettem volna, de amúgy nagyon jó volt az egész. Olyan volt, mint egy nagy nyaralás, néha el sem hiszem, hogy ott voltam. Nem bántam meg, bár egy évet halasztottam, most tizenkettedikes lennék, így húsz évesen fogok érettségizni.

Mennyire tudtad megtanulni a nyelvet?

B. Á.: Az angol nyelvet is sikerült gyakorolnom. Korábban volt középfokú nyelvvizsgám, ez kellett is a Rotaryhoz, de miután hazaértem, letettem a felsőfokút, és emelt szinten érettségiztem angolból.

Szeretnél-e újra elmenni Kanadába?

B. Á.: Most nem szeretnék újra a Rotaryval kimenni, inkább az egyetemi továbbtanulással vagyok elfoglalva, de a jövőben majd mindenképp szeretnék visszamenni Kanadába.

Csonka Lili Mexikóba utazott el a Rotaryval, de előtte Angliában élt egy évet:

Csonka Lili: Az első évet Angliában töltöttem egy bentlakásos iskolában, amit egy véletlen során a szüleim találtak. Az élet, amit ott éltem tényleg rettenetesen emlékeztetett a Harry Potter filmekhez: az egyenruha, a házak közötti versengés, az étkező, a tanítás. S bár egy részem szívesen maradt volna még ott, úgy éreztem, hogy nagyobb kihívás után kell nézmem, ekkor jött megint csak egy szerencsés véletlennek köszönhetően a mexikói cserediákprogram lehetősége a Rotaryn keresztül. Nagy volt bennem a bizonyítási vágy, hogy tizenhat évesen megmutassam, hogy a szüleim nélkül is tudok boldogulni.

Milyen volt Mexikó? Milyenek voltak a mexikóiak?

Cs. L.: Nagyon szélsőséges hely volt. Mexikó egyik leggazdagabb és legveszélyesebb államába kerültem. Itt például sajnos általánosítható volt, hogy minden családban volt egy meggyilkolt családtag, rokon. De úgy általában a mexikóiak rettenetesen büszke és optimista emberek, így nehezen beszélnek ezekről a dolgokról. Jellemző rájuk a hihetetlen szenvedélyes hozzáállás mindenhez, tényleg olyanok és úgy élnek, mint ahogy azt mi itthon látjuk a dél-amerikai szappanoperákban. Ami számomra „vicces” volt, hogy a mexikóiak között nincs szőke ember, így bárhol megjelentem mindig úgy néztek rám, mint valami úrlényre. Ez kicsit megnehezítette a beilleszkedést de egyébként nagyon barátságos emberek.

Milyen volt a mexikói iskola?

Cs. L.: Kint minden jobb gimnáziumban kötelező az egyenruha, de minden másban hasonított a mi rendszerünkhöz, még a tantárgyaik is hasonlóak voltak, de soha nem éreztem rajtuk a stresszt nap szinten a dolgozatok és a felelés miatt, ott minden második hónap végén volt egy hét, amikor dolgozatot írtak, de közben nem volt semmilyen megmérettetés. Úgy általában sokkal felszabadultabbak voltak, és nekem az sokkal jobban tetszett. A mexikóiak erősen katolikusok, ezért minden vasárnap templomba jártak, majdnem mindenki viselt a nyakában keresztet, és a vallásosság az iskolában is jellemző volt.

Milyen volt a családotd, akiknél voltál?

Cs. L.: Szerencsésnek mondhatom magamat, mert két családom volt, és mind a kettőt imádtam, mindent megtettek értem, és a mai napig is tartom velük a kapcsolatot. Mind a kettőnél voltak testvéreim: az első családnál két fiú, a másodikonál egy nővérem volt.

Milyen negatívumok, nehézségek értek? Hiányzott-e a családotd?

Cs. L.: Nehéz volt megszokni a kulturális különbségeket. Angliában ez nem igazán jelentett problémát, de Mexikóban minden nagyon más volt, az ételektől kezdve a napi rutinon át. Ami szerintem követendő példa lehetne, hogy a család számukra a legmeghatározóbb dolog volt, mindent felülírt. Számomra a családom hiánya, a mélypont, fél év után, karácsonykor jött elő. Nagyon rossz volt ezt az időszakot átélni, ekkor már nagyon hiányoztak az itthoniak. De talán pont amiatt is, kint mindenki elkezdte megbecsülni azt amiye itthon van: a családját, az országát, hagyományainkat. Észrevettem, hogy büszkék lettünk (minden cserediák) arra, hogy honnan jöttünk, és mik vagyunk, ez nagyon jó dolog. Sokféle emberrel találkoztam, sokféle életképpel, felfogással és ez megváltoztatott engem is. S bár a beilleszkedéssel nem volt külföldön problémám, visszailleszkedni annál nehezebb volt. Nehéz visszaszokni a mindennapok valóságába, értékrendjébe. Pláne nehézséget okoz a régi barátokkal való viszonyt újraéleszteni, hiszen az itteniek nem látják azt, hogy milyen nehéz volt itt hagyni mindent és belevágni az ismeretlenbe, csak azt veszik észre (azt hiszem), hogy te mentél, ők pedig maradtak.

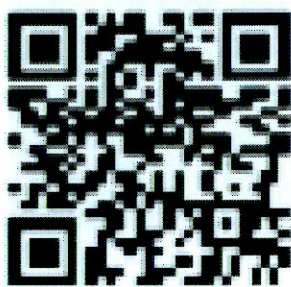
Mayer Balázs

A közösségi hálók veszélyei

Mit tehetünk?

Sok ember gondolkozott már el azon, hogy pontosan miért is lennének veszélyesek az olyasfajta közösségi oldalak, mint a Facebook.

Most nem összeesküvés elméletet szeretnék kifejteni, és nem az idegességtől való összeomlásra szeretnék utalni, amit az okoz, hogy a nálunk lényegesen túlfeljettebb szociális közlékenységgel rendelkező embertársaink kiírják hogy „Jó éjszakát!”, „Jó reggelt!”, „Ma 3 pitét ettem meg kés nélkül fejen állva”... Erre könnyű megoldást találni, hisz csak rá kell menni a mókusagyú ismerősünk profiljára majd beállítani, hogy ne mutassa a hírekben, esetleg, ha már további határokat is feszeget, akkor korlátozott mappába rakhatjuk, vagy törölhetjük az ismerősök közül, ha még sértő is, amit kirakott pl.: meztelen képekkel il-

lusztrálta a jó reggelt-et, ami nekünk nagyon nem tetszett, akkor fel is jelenthetjük. Sajnos a komolyabb probléma az, hogy a közösségi oldalakat lementik! Nem, nem földalatti kórházakba szállítják, hanem az olyan adatokat, amik mindenki számára elérhetőek eltárolják egy naa-gyony nagy adattároló eszközben (nem 1TB-s wincsesztereket kell elképzelni), majd ezekkel az adatokkal kereskednek. „Na de mégis kinek kellenének az én adataim és miért pont az enyém?” – teszik fel gyakran a kérdést. A válasz: Nem, nem a tied kell nekik, hanem minél több emberé, és majd később rákeresnek a lementett adatoknál a tiedre, ha szükségük lesz rá. Pl₁.: Épp a boltba tartasz vagy tüntetésen veszel részt, és áll melletted egy ember, aki később rossz dolgokat művel, ezért keresteti a rendőrség, s találnak egy fényképet, amit egy turista készített a barátnőjéről, de mindkettőtöknek az arca felismerhető rajta, így ezt a rendszer kidobja, és azonnal rákeresnek a te adataidra is, mert most már te is gyanús vagy. Majd találnak

valamit, amivel meghurcolhatnak, zsarolhatnak, és tádám máris belekeveredtél a slamasztikába, s akár el is veszíthetsz mindent, amiért eddig küzdöttél, oda a nyugdíjad meg miegymás. Pl₂.: Nagyobb cégek állásinterjúinál is bevett szokás, hogy miután kitöltötted a jelentkezési lapot, a cég felkeresi azt a céget, amely az internetes oldalakról szerzett adatok mentésével foglalkozik, s a te adataid átturkálása után valami olyanra bukkannak, ami félreérthető vagy számukra nem tetsző, nem kockáztatnak, s máris egy munkalehetőséget vesztettél, kisebb cégek, nyilván csak rámennek a profilunkra és végignézik, (persze csak ha valami publikus, akkor látnak valamit). (Ha esetleg arra köteleznek, hogy jelöld be őket ismerősnek (persze "nem tehetik"), akkor is beállíthatod, hogy ők mint ismerős minél kevesebb tartalmat láthassanak.) „Úristen ez tényleg nem összeesküvéselmélet, hanem komoly dolog, azonnal törölöm a facebook profilomat, és akkor nem találnak rólam semmit se, köszö!” Hát, először is azzal kezdeném, hogy nem lehet törölni magadat a Facebookról, már próbáltam. („O.o”) De nyugi, mert van olyan opció, hogy inaktívvá válsz, s így mindent csak te láthass. Viszont fontos tudnunk, hogy az ilyen cégek nem az épp aktuális adataidat kérik le, hanem azokat, amiket több évvel ezelőtt mentettek el és, amit már elmentettek, azokkal már nem tudsz semmit se kezdeni... Az ilyen adatelmentések folyamatosan zajlanak, hisz elég sok pénz van bennük, és nem csak a Facebookon, hanem az egész interneten mindenhol. Szerencsére a facebookot sikerült addig perelni, amíg csinálniuk kellett pár érdekes és számunkra kedvező beállítást, amivel valamennyire tudjuk védeni a személyiségi jogainkat. Alapjáraton a Facebookon és a többi közösségi oldalakon ajánlott minimalizálni a publikus dolgokat (szinte semmit se hagyjunk publikusan, mivel az ilyeneket minél hamarabb mentik). Na, de, ha már mindent csak mi, vagy valamilyen általunk létrehozott csoport láthat, akkor sem vagyunk biztonságban. (Most már párok szemében talán egy kicsit paranoiásnak tűnhetek...) Szóval, vannak bizonyos alkalmazások például a Facebookon ✓,és ha azokat használatba szeretnénk venni, el kell fogadnunk a szerződési feltételeket ✓és a szerződésben foglaltak tartalmazhatnak olyan feltételeket, hogy az alkalmazás felhasználhatja az adatainkat, fényképeinket, email címünket...✓ (Nyilván az adatvédelmi beállításoknál az alkalmazásokat is lehet alakítgatni, hogy miket vihet, miket nem stb).

Nézzünk csak egy magyar példát. Úgy hallottam, hogy a magyar közösségi hálós oldalt, az IWIW-et a magyar titkos szolgálat vette meg úgy kb. 400.000 tagnál. Mindez a jó célt szolgálta, a mi érdekünk védelmében tették, ennek ellenére akkor is védte az adataidat, mert nem csak a jók tesznek ilyeneket, illetve ne keveredj bele fölöslegesen mindenféle ügybe, ne legyél kiszolgáltatva... A gond az, hogy az emberek addig nem tesznek semmit, amíg be nem ütök a bokájukat, (képletesen értve, nehogy mindenki dőcögést imitáljon, amikor meglát a folyosón, de akkor már sajnos késő lesz. Nyilván legtökéletesebb védelem, ha nem is regisztrálunk, de a mai világban már annyira nehéz ezen szolgáltatások nélkül élni, hogy inkább tanuljuk

meg helyesen használni a tüzet, minthogy sose együnk főtt ételt.

Eltételezve a cégektől, pontosan mit láthat egy ember, aki a facebook oldalunkra téved: fényképeket, videókat, teggeléseket, (magyarul lehet fonetikusán írni) bárki bármit ír a falunkra „timelinra”, posztolásokat, helyszíneket (hol buliztál, hol fogsz bulizni), kapcsolatunkat (kivel, mennyire bonyolult), ismerőseinket, családtagjainkat, házi-kedvencünket, mekkora a házunk, milyen gazdagok vagyunk, hanyas az IQ szintünk, vagy akár azt is, hogy mi az indián nevünk! Egyszóval mindent. Van egy ember, aki igazán gonosz tettek végrehajtására még nem, de lopásra (nem adatlopásra, hanem LOPÁSRA) már elhivatott, szépen felmegy a Facebookra, megnézi, hogy hol bulizol a hétvégén, meg is van, szóval akkor nem leszel otthon, szüleid épp most teggelték be magukat a horvát tengerparton, hmmm tesód adatlapja azonban nem látható, mert ságváris és olvasta a cikket, ezért nem publikus semmije sem, de megnézi a képeidet, amin szerepel egy ember, aki hasonlít rád, s kommentben ott is van, hogy a tesód és épp hevesen ölel át egy nőt. Folytatva a kutatást rámegy, hogy megnézzé, ki is az a nő: hoppá, ő nem ságváris, és mindent lát, beleértve azt is, hogy kapcsolatban van valakivel, akinek a vezetékneve pont olyan, mint a tiéd, és a kommentekből ki is derült, hogy ő bizony a tesód. Ezután feltűnik neki, hogy a nő be van jelentkezve egy buliba, megnézi a bulit, ami sajnálatos módon nyilvános esemény, így az „Ott leszek” csoport tagjai közt megtalálta a tesódat is, s a frissen vásárolt drága apple termékeket (amiket most posztoltál ki facebookra hogy miket vettél, lehetőleg egy tükörhobbitos pozícióban) bármikor el is lophatja, hisz nincs otthon senki. Komikus, de igaz, ilyenek történnek Magyarországon is.

Amit tehetsz az az, hogy nem jelölsz vissza nyilvános eseményeket, és miután beállítottad privátra a profilod, bizonyos adatokat csak olyan csoportokkal osztasz meg, akik szintén beállították adatais védelmi beállításokat a Facebookon, illetve más közösségi oldalakon. Illetve nem rakod ki a magánéletedet... Esetleg, nem használod a közösségi oldalakat, vagy az internetet.

Bartos Bence

Szegedi történetek

Nap mint nap járjuk Szeged utcáit és tereit, de nem vesszük észre, milyen kincseket is rejt a város: nem nézünk föl a Városháza sarkányos ereszére, nem lépünk be a belvárosi paloták udvaraiba, nem vesszük észre a Széchenyi tér malacfejes platánját. Így az ide érkező turisták is többet ismerhetnek a következő történetek közül, mint egy szegedi.

A Hunyadiak egyik kedvenc városa volt Szeged. Hunyadi János innen indult 1456-ban Nándorfehérvárra, és két évvel később itt egyeztek meg abban a rendek, hogy fiát, Mátyást királynak választják. Az alsóvárosi Havas Boldogasszony-templomot is Mátyás építtette. A történet szerint a király és Báthory István a kenyérmezei csata előtt tettek fogadalmat: ha legyőzik a törököt, templomokat emelnek hálából. Báthory Nyírbátorban, Mátyás Kolozsvárott és Szegeden építtetett templomokat.

A ferences szerzetesek 1444-ben érkeztek a városba. Ők terjesztették el Szegedről a fűszerpaprikát (korabeli nevén a törökborsot) az egész országban. A török hódoltság idején a templomot meg akarták szerezni a reformátusok. A konfliktust a török kádi ügy intézte el, hogy egy vitát rendezett. A disputában sokáig nem született döntés, de végül a ferences barát azt kérdezte: „Hányan vannak az evangélisták?” A református lelkész rávágta, hogy négyen: Máté, Márk, Lukács és János. „Nem négyen, hanem öten vannak: Mohamedet, Allah prófétáját kihagyta” – válaszolta a barát ravaszul. Így maradt a ferenceseké a templom.

Amikor Rákóczi seregei megérkeztek a vár elfoglalására, az egyik katonája észrevette Mária szobrát a templom előtt, és így kiáltott rá, mielőtt célba vette volna puskájával: „Katólikusok nagyszonya! Lássuk, meg tudod-e védelmezni magad?” A kuruc rálőtt a szoborra, a golyó eltalálta Mária jobb kezét, de a lövedék visszapattant a szoborról, és halálos sebet ejtett a katonán, választ adva annak kérdésére.

Az 1720-as években aszályos idők jöttek, éhínség és járvány pusztított. A város vezetői azt állították, hogy a boszorkányok eladták az esőt a töröknek. Az 1728-as boszorkánypernek tizennyolc áldozata volt. Közülük hárman haltak bele a vízprózába, és tizenkettő embert égettek el máglyán a mai Boszorkány-szigeten. A per fővádlottja a gyorsan meggazdagodott korábbi főbíró, a 82 éves Rózsa Dániel volt. Az áldozatok között volt még Dugonicsné Barak Margit, Dugonics András dédanyja, illetve egy fiatalasszony, aki áldott állapotban volt, amikor ki akarták végezni, ezért életben maradhatott - amíg meg nem szülte gyermekét.

A Széchenyi tér nevét onnan kapta, hogy 1833-ban itt kötött ki gőzhajójával a legnagyobb magyar. Akkoriban még egy fa sem állt a téren, amit a gróf kifogásolt is a polgármesternek, mire azt a választ kapta, nem lehetséges, mert akadályozza a kilátást és a célzást a várból. A kopár teret látva Széchenyi megjegyezte, hogy természetesen rajta legalább kolompért.

A Klauzál tér közelében, a ma már lebontott Bauernfeind-ház erkélyén mondta el híres toborzóbeszédét Kossuth Lajos 1848. október 4-én. Másnap a várban az olasz raboknak visszaadta a szabadságát. Közülük sokan olasz földön, mások Magyarországon harcoltak a szabadságért, és részt vettek 1849. augusztus 5-én a szőregi csatában is. Ennek emlékét őrzi a Légión utca. A csatát Haynau a régi városháza tornyából nézte végig, miközben a magyarok megpróbálták kilőni onnan. Kossuth a Kárász-házban július 14-én, Szegeden írta alá a magyar-román megbékélési tervezetet Nicolae Bălcescuval. 1857-ben itt szállt meg Ferenc József, mivel kísérői úgy tudták, hogy az épület üres, de az éjszaka közepén megérkezett az ittas Kárász Géza, aki elkezdett üvöltözni: „Ki engedte be ezt az osztrák bitangot?!”

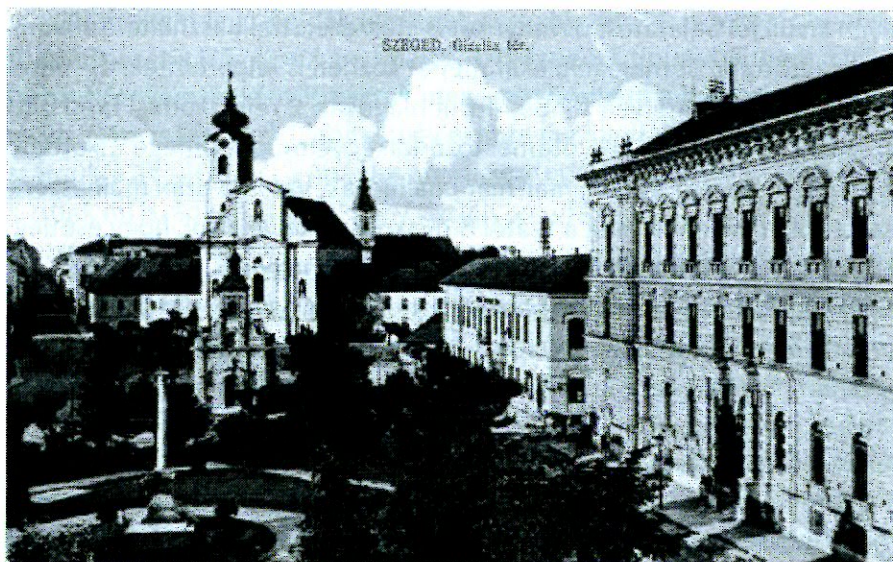

A nagyárvíz sorsfordító a város történetében. 1879. március 12-én hajnal 2 órakor átszakadt Rókusnál a gát, Szegedre tört a megvadult Tisza, és elpusztította a várost: 5428 ház pusztult el, és csak 265 maradt épen. „Végtelennek tűnt az idő, amikor virradni kezdett. De hát minek is virrad? A hajnal nem találta többé Szegedet, csak romjait.” – írta az árvíz krónikása, Mikszáth Kálmán. Egy régi szegedi jóslatról Jókai Mór is megemlékezett: „Akkor épül fel Szeged olyan naggyá és széppé, mint hajdan volt, mikor a halottak visszatérnek a városba.” Valóban, a töltésekre menekült nép azt láthatta, hogy az árvíz felszaggatta az Alsóváros temetőjének sírjait, és a halottak visszajönnek koporsóikban a vízzel borított utcákra.

Az árvíz után Tisza Lajos királyi biztos és Lechner Lajos mérnök vezetésével és európai nagyvárosok támogatásával elkezdődött az újjáépítés. Lebontották a várat, és felépült a palotás Szeged: a Közművelődési Palota, a színház és az új városháza. Az új paloták elválasztották egymástól a Széchenyi teret és a Kárász utcát. A szegedi korzó ülőhelyeiért 1890 és 1950 között fizetni kellett. Amikor a pénzbeszedő közeledett, mindenki felállt, ezért nevezték Himnusz bácsinak.

Az 1903-ban felépült új zsinagóga a világ harmadik legnagyobb zsidó temploma. Építtetőjének, Lőw Immánuelnek köszönhetően a fáit még több mint száz évvel később sem takarják a zsinagógát. Ugyanis egy akkori rendelet szerint a templomot gyorsan növvő fákkal kellett körbevenni, de mivel ez nem volt pontosan meghatározva, a rafinált főrabbi a világ egyik leglassabban növvő fájával ültette körül.

A két világháború között a klebelsbergi építkezések átfomálták a város arculatát: a Dóm téri épületegyüttes és a klinikasor felépülésével megszűnt Szeged legrégebbi városrészének, a Palánknak a nagy része. Az építkezések miatt a Gizella térről – ma Aradi vértanúk tere – a Rozália-kápolnát 1928-ban áthelyezték a Lechner térre, és 1925-ben lebontották a Szent

Dömötör-templomot, amelyből előbukkant a román kori Dömötör-torony, ami ma Szeged legrégebbi műemléke. A régi főutca, az Oskola utca is a téren (a mai Bolyai Intézet épületében) állt piarista „kegyes oskoláról” kapta a nevét.

A Nemzeti Emlécsarnokban kapott szobrot Bolyai Farkas matematikus is, aki végrendeletében mindenkire két hasznos órát hagyott, amit kellemesebben eltölthetnek, ahelyett, hogy őt kísérnék el a temetőbe. Dugonics András nevéhez pedig nemcsak az első magyar regény, az Etelka fűződik, de neki köszönhetjük a kör, a szög és a gyök szavakat is - nélküle kernek, szegnek, gyeknek neveznénk azokat.

Sítábor

Még sosem látott szemmel

Mint nagyon kései jelentkező és egyetlen negyedikes, némi harc árán juthattam csak el az idei híres-hírhedt ságváris sítáborba. Ezek után szent feladatomnak éreztem megfigyelni észben és korban jócskán alattam járó társaim síelési és szórakozási szokásait, bajban pedig, mint védelmező kerub, kiterjeszteni fölénk szép giccses- arany szárnyaimat. Már az odaút is egy élmény volt. Társaim és jómagam izgalmas és lélekemelő beszélgetést folytattunk Senával (aki nem ismeri, vessen magára). Szellemeinket idéztünk. Egyes tizedikesek beszámolója szerint nem ő volt az egyetlen híresség a helyszínen. Állítólag ott volt valami Kékfüvű Varga Viktor is. A síelők zöme teljesen normálisan suhant a pályán, ők számomra érdektelenek is voltak. A valódi örömet az elfajult ostoba ötletek és az exteremitások okozták. A hófödte pályákon volt szerencsém látni magukat haladóknak tituláló harmatgyöngye kezdőket. Bandzsítva koncentráltak, miközben szebbik felület rendhagyó szögben tartva (kitolva) összeakadt lécekkel és sítóbjáikkal életveszélyesen kalimpálva a pályáról fénysebességgel zúgtak le, míg nem hasra esve el nem nyelte őket egy hatalmas halálfejet formáló hűvös fehérség. Eme egyedeket csupán indulás előtt ástuk ki a hóból. Egy bizonyos csapat, a Melegben Kényelmeskedők, sítakancsukat menet közben, a hűtte felé futva rántotta fel. E hely számukra olyan lehetett, mint egy ópiumbarlang, ők maguk pedig olyanok voltak, mint a társadalomból önkéntesen kivonult szerzetek, akik már egy életre a forrócsokoládé és a forró gulyásleves fogságába estek. Mi színüket se láttuk többé. A másik csoport, a Hidegben Kényelmeskedők, a pálya mögötti erdőben felépítették a Jeditanács nagytermét, középen dohányzóasztallal, amit egy csokor virágnak nevezett fenyőággal díszítettek. Támadás esetére biztonsági iglut építettek, ahová vészhelyzetben akár egy teljes ember is elfért. Némely félkegyelmű társam a pályán kívüli jól bejáratott ösvényeket is előszeretettel használta. Tudván, hogy Barok tanár úr/ nagyvezér ezt véresen megtorolja, őt meglátva akár menet közben is felpattantak, és- mint kapus a labdáért nyúlva- oldalra vetődtek és igyekeztek mélyen a hóba fúrni magukat. E rejtőzködési módszer igencsak sikertelennek bizonyult. Így hát az esti vacsorákon fekvőtámaszozó félkegyelműek tömege alkotta a dekorációt. Az esték roppant csöndesek és eseménytelenek voltak, már-már unalmasak. Vacsora után málnaszörpöt szopogattott mindenki. A nebulók az esetek többségében még a teától is óvakodtak, félve attól, hogy esetleg megárt nekik. Egyik este társaim csöndes filozófiai eszmefuttatásai eltartottak éjjel tizenegyig is. Ezer kartács és ágyúgolyó, hát nem botrány? Rövid volt ez a sítábor, annyi szent! Még hozzá sem szoktunk a napi pár óra mozgás és rengeteg- rengeteg étel gondolatához, máris mennünk kellett. Kellemes és puha izomlással a lábainkban, a jó levegőn kiszellőzött fejjel vághatunk neki az undorítóan unalmas mindennapoknak.

Molnár Petra

Generációk szerelme

Miért ne lőjünk házinyúlra?

Az újabb generáció tagjai közül sokan úgy gondolják, hogy osztálytárssal párt alkotni nagy hiba. „Miért is?” - kérdelem én. Talán a tapasztalat beszél belőlük, vagy ez az új trend? Úgy vélem, hogy ezt csak addig gondolják így, amíg részesei nem lesznek egy ilyen kapcsolatnak.

A minap találkoztam egy idős hölgygel a buszon, aki sürgő szemeivel hely után kutatott, azonban sajnálatos módon a fiatalabbak, elfeledve, hogy ők is lesznek idősebbek, erre nem sokat hederített. Én felkínálva helyemet, amiért Ő rendkívül hálás volt, társalgásba elegyedtem vele. Az unokáiról kezdett mesélni, akik épp a mi gimnáziumunkban szeretnék megkezdeni tanulmányaikat a jövő évtől. Kérdésére felelve, elmondtam neki, hogy én magam is, illetve a testvérem is a Ságvári Gimnáziumba járunk. Meglepetésemre kiderült, hogy a hölgy régen szintén részese volt a „ságvárizmus szellemének” és épp a minap járt bent az iskolánkban. Elmesélte, hogy a végzős tablójukat kereste, reménykedve, hogy az iskola tanárai megőrizték. (Ekkor még nem is sejtettem, hogy egy tabló valaki számára ennyire fontos lehet.) A férje nemrég hunyt el és egy régi emléket keresve kutatta fel, hogy lefényképezhesse. A rajta lévő személyek a mai diákok számára nem ismerősök, nem idéznek fel emlékeket, nem kavarnak fel érzelmeket. Ezzel szemben, a hölgy számára az utolsó napokban elkészült tabló jelentette a férjével való kapcsolatának kezdetét, hisz véletlenből adódóan a képhalmazból ők az egyetlenek, akik egymásra néznek. A gimnáziumban töltött évek után találtak egymásra, és az életük során végig együtt voltak. Talán a sors akarta így. Létezik osztálytársi szerelem, mely életünk végéig kitart? Én bízom benne, és ezek szerint nem alaptalanul...

A saját szüleim is jó példák lehetnek erre, hiszen Ők is a középiskolában ismerték meg egymást. A történetük tündérmesébe illő: Anyukám affajta „szürkeegér” típus volt, nem a hivalkodó lányok közé tartozott, bár okos, határozott egyéniségként ismerték meg, míg Apukám a dús barna hajával és barna szemeivel a lányok kegyeit élvezte. Nem is kell mondanom, hogy eleinte nem voltak túl jóban. Harmadikban azonban a közös szakkör meghozta számukra az „áttörést”. Apa udvarolni kezdett Anyának, és így lassan egy pár lettek... És egy pár év elteltével így lettünk mi is. Sokan találnak párt osztálytársukban. Valakik rövidebb időre, valakik hosszabb távra, akár egy egész életre.

Személy szerint úgy vélem: osztálytársat elutasítani pusztán félelemből az egyik legnagyobb butaság... Egy kapcsolatot nem szabad, hogy a „mi lesz ha...” uralja, vagy adott esetben mások véleménye befolyásolja, meg kell élni, hisz ebben a korban ennek van itt az ideje. Természetesen nem lehet tudni előre, hogy hogyan fog alakulni, de ha véget ér, annak ne a mondás, miszerint „házinyúlra nem vadászunk”, legyen az oka, hanem mert valami nem működött. A múltban és jelenleg is számos példát hozhatunk azokra a „merész párokra”, akik be merték vállalni a szorosabb osztálytársi viszony buktatóit. A szerelmükön kívül összeköti őket az iskola, az osztálykirándulások, közös barátok, bulik. Nem is olyan rossz, ha belegondolunk, ugye?!

Dóri

Könyvajánló

Hadd mondjam el...

Laurie Halse Anderson könyve egy társadalmilag kitaszított, a gimnáziumot most kezdő lányról szól.

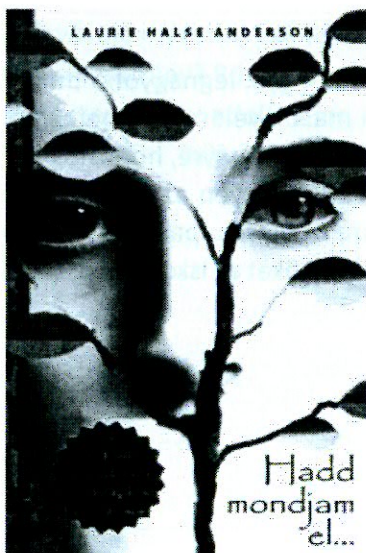
Barátai már hozzá sem szólnak, az egész iskola kiközösíti, szülei nem foglalkoznak vele. Csupán tizennégy éves, a többiekhez hasonlóan szeretne buliba járni, cseverészni, és együtt szidni a tanárokat az osztálytársaival, ők azonban elkerülik, semmibe veszik. Mintha egy neonfényű felirat lebegne a feje fölött: „Lúzer”.

Melinda egy elhagyatott raktárba, és a művészetbe menekül iskolatársai megvetése elől, ahol saját lelkével egyetemben egy perverz vadállattal is meg kell küzdenie, aki már az a bizonyos nyári buli óta üldözi.

A győzelemhez segítséget kap a kissé kattant rajztanártól, és az év közben felfedezett érvényesülni akarásától. Szerintem egy nagyon jól megírt könyv, realisan mutatja be az iskolákban uralkodó helyzetet, és mostanában aktuális, az embereket érintő dolgokat mutat be. Én rögtön azonosulni tudtam a főszereplővel, majd sokat mosolyogtam cinikus megjegyzésein.

Mindenkinek csak ajánlani tudom, akit érdekelnek az elgondolkasztató, komolyabb művek.

Rabi Veronika

Filmajánló

Feledés

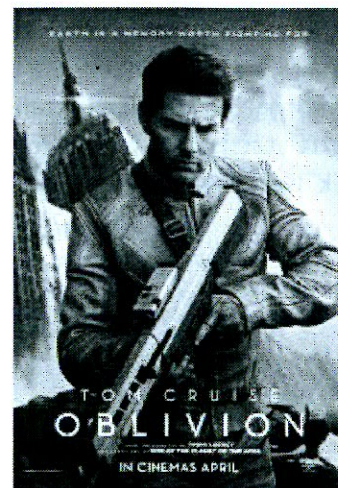
2077-et írunk. Hatvan éve, hogy egy idegen faj a Földet megtámadván az emberiséget a kihalás szélére sodorta. A háborút megnyerték, ám ezalatt a bolygó annyira tönkrement, hogy a túlélők a Szaturnusz egyik holdjára, a Titánra menekültek. Néhányan maradtak már csak a Földön, ezek között van Jack Harper (Tom Cruise), kinek feladata a bolygó megmaradt energiaforrásai begyűjtésének felügyelete, és a megmaradt idegenek ellen használt drónok javítása.

A történet elsöre jól hangzik, annyi csak a probléma vele, hogy régebbi filmekből ollózták össze, valamint a végkifejlet körülbelül a film felétől már kitalálható. Talán ez a kevés szereplőt mozgató filmek egyik problémája.

Amire biztosan nem lehet panasz, az a látvány. Egyértelműen látszik, hogy a költségvetés nagy részét erre költötték, és bizony meg is lett az eredménye. A repülőket, a drónokat, a hidrokutakat és a motort is rendkívül jól felépítették, látványosra megcsinálták.

Összességében egy jó filmről van szó, a történetbe egy kis egyediséget vihettek volna, vagy azt a néhány szereplőt jobban kidolgozhatták volna, hogy a néző egyszerűbben azonosulhasson velük, de még így is rendkívül élvezhető. Ha másért nem, a látvány miatt megnézését mindenkinek ajánlom.

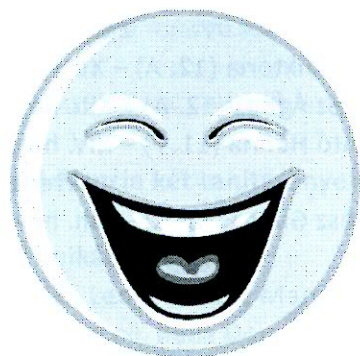
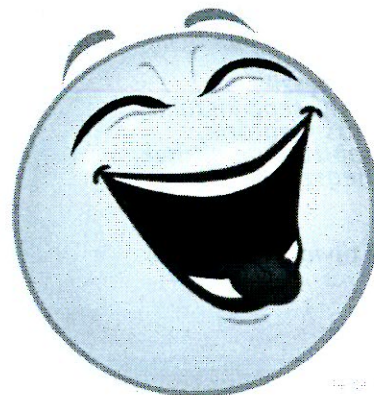
Vinkó Dávid

Nyelvcsavar

Viccek

A man was walking along Hietzinger Hauptstrasse near Parkhotel Schönbrunn when he found a penguin walking along the road. So he picked it up and took it to the local police station. He said to the policeman "I found this penguin on Hietzinger Hauptstrasse, near Parkhotel Schönbrunn. What should I do with it?" The policeman looked at the man and said "It's obvious what you should do with it! Take the penguin to Schönbrunn Zoo. The man said "Of course, I'll take it to the zoo" and he left the police station with the penguin under his arm. The next day the policeman was on duty in the city centre when he saw the man walking along the street with the penguin by his side. The policeman stopped the man and said "I thought I told you to take the penguin to the zoo?" The man replied "Yes, I took it to the zoo yesterday. Today I'm taking it to see the Opera House."

Latscht ein Tier durch den Wald, auf einmal trifft es ein anderes Tier, was es noch nicht kennt:

"Was bist du denn für einer??"

"Ich bin ein Wolfshund!"

"Wie geht denn das?"

"Meine Mutter war ein Hund und mein Vater ein Wolf!"

Fragt der Wolfshund zurück:

"Und was bist du??"

"Ein Ameisenbär!"

Toto rentre à la maison après sa première journée à l'école primaire.
La maman: - Alors Toto, tu as appris beaucoup de choses aujourd'hui?
Toto: - Pas assez en tout cas: ils veulent que j'y retourne demain.

Di un manicomio decidono di effettuare delle prove per stabilire se qualche pazzo possa essere "liberato". I matti devono tuffarsi in un bicchiere d'acqua. Si buttano tutti, tranne uno. I dottori si complimentano con il 'guarito' e gli chiedono come mai non si sia voluto tuffare. Ed egli risponde: "Mica son matto: io non so nuotare!".

Va un cura corriendo porque lo persigue un león de repente el cura se arrodilla y dice:
Señor, te pido que este león se vuelva cristiano.
El león se arrodilla y dice:
Señor, bendice estos alimentos que voy a consumir.

Büszkeségeink

Hiányzol!

*Ha nem vagy velem a Föld nem forog,
a szív nem dobog,
az idő nem telik,
a lélek elveszik,
egy könnycsepp kiszökik,
a kitartás megtörik,
a magabiztosság eltűnik,
a lét megszűnik.*

Bozó Szilvia
10.d

Lelkemben égő,tüzes pillanat lebeg

*Lelkemben égő,tüzes pillanat lebeg,
élek és szeretek,még élek,szeretek
vannak,akik szeretnek,lelkükben a fáklya a szenvedély,
én jöttem,te jöttél
én maradnék,te maradnál,
ha futnék te is szaladnál...
Égő,tüzes,forró és égető a lelkemben pattanó parázs,
és amíg itt vagy el nem veszik a varázs
Mondd tovább a mesét...tudni akarom a végét..
a te szádból hallani akarok,mindenfélét...
Nem fázom,pedig kint szívfagyasztó a hideg,
Én izzók,mikor minden más rideg
te is elhiszed,én is elhiszem,ez bennünk van,
és a régit,félúton elhagytam,
mert hát tetszik ez az új is,talán jobb is,
az üresség helyett két kezet fogni
jobb itt ma,jobb is lesz holnap is,és azután,
csillapodik az orkán,és megtisztítom aurám,
hangosan nevetek,minden mást elengedek,
éjszakánként néha hiányzik a múlt is,de tagadom,
hiányzik a tegnap,de a holnapot akarom.*

Bocsik Balázs
10.a

Tanulmányi versenyek:

Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny

filozófia:

Szántó Kata (12. C) – XVI. helyezés

Zawiasa Róbert (12. A) – XXVII. helyezés

francia nyelv:

Réti Franciska (12. F) – VII. helyezés

informatika:

Somogyvári Kristóf (11. A) – IV. helyezés

matematika:

Makk László (11. A) – XXX. helyezés

olasz nyelv:

Réti Franciska (12.F) – XII. helyezés

spanyol nyelv:

Török Viktória (12. A) – XII. helyezés

Welsz Ágnes (12. A) – XIII. helyezés

Szántó Hanna (11. F) – XIV. helyezés

történelem:

Kertész Gábor (11. C) – XIII. helyezés

VISUAL Thinking - LabVIEW programozó verseny, országos döntő

Makk László, Rovó Judit, Somogyvári Kristóf
(11. A) – II. helyezés

Nemes Tihamér Verseny, programozói kategória

Qian Livia (10.A) – X. helyezés

Kálmán Ferenc (9.A) – XX. helyezés

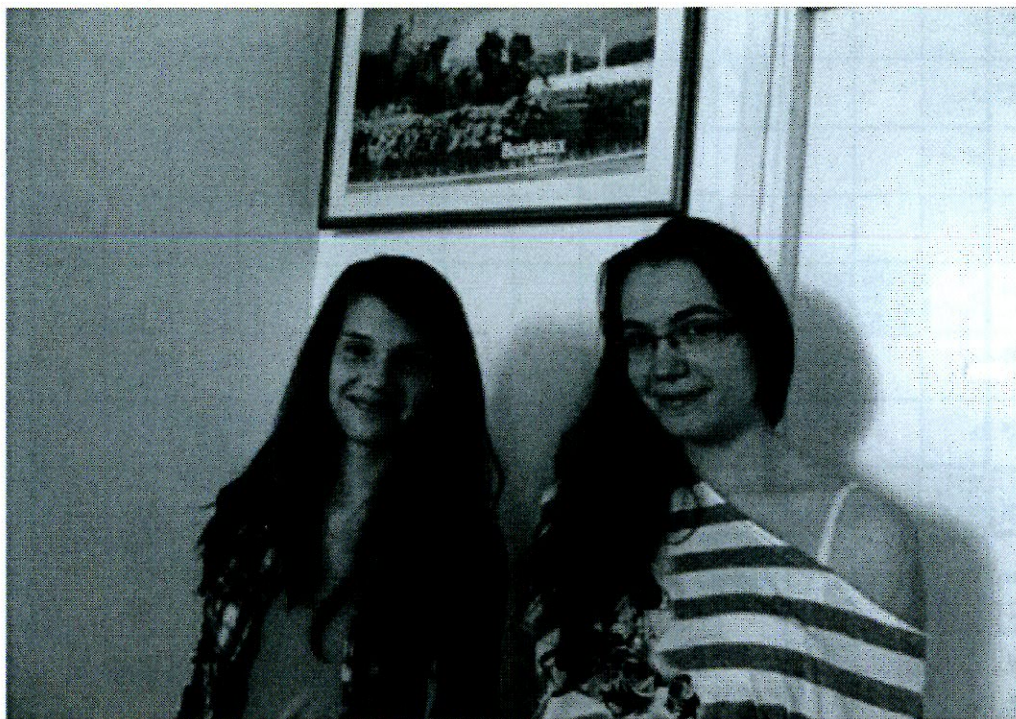
Kazinczy Ferenc Szép Magyar Beszéd Verseny

Bogáthy Julcsi (10.D) – Kazinczy-emlékérem

„Grande Dictée” (Francia helyesírás) verseny

Réti Anna (10. A) – II. helyezés

Réti Franciska (12. F) – VIII. helyezés

Megyei francia nyelvű szavalóverseny

Szabó László (12. C) – I. helyezés

Magyar-francia két tanítási nyelvű gimnáziumok országos találkozója

Kommunikációs verseny

Jakus Lilla, Lengyel Alex, Marosi Anna, Molnár Rebeka, Nagy Adrienn (9. F) – I. helyezés

Antolik Marcell, Balla Domán, Gardi Annamária, Horváth Kornél, Terjéki Stella (10. F) – IX. helyezés

Regionális Idegennyelvi és Országismereti Verseny

francia nyelv:

Dani Orsolya (9.F) - I. helyezés

Halkó Petra (12.F) – I. helyezés

Kovács Helga (10.A) – III. helyezés

Madarász Réka (9.F) - II. helyezés

olasz nyelv:

Bogáthy Júlia (10. D) – II. helyezés

Kovács Gréta (11. F) – II. helyezés

Kovács Veronika (9. D) – III. helyezés

Pálinkás Eszter (11. F) – I. helyezés

Polanek Evelin (12. A) – III. helyezés

német nyelv:

Gali Eszter (9.B) - III. helyezé

Sport

Csonka-kupa

Ságvári kosárlabdacsapat

Arany János, Buzás Ádám, Buzás Bence, Hegedűs Zoltán, Olasz Viktor, Pap Benedek, Papp Máté, Szécsi Péter,
Utassy Vitéz Toma, Varga Richárd

II. helyezés

	1. SZÓ	2. SZÓ	3. SZÓ	4. SZÓ	5. SZÓ	6. SZÓ	7. SZÓ		9. SZÓ	10. SZÓ	11. SZÓ	12. SZÓ	13. SZÓ	14. SZÓ	15. SZÓ	
	1. SZÓ	2. SZÓ	3. SZÓ	4. SZÓ	5. SZÓ	6. SZÓ	7. SZÓ	8. SZÓ	9. SZÓ	10. SZÓ	11. SZÓ	12. SZÓ	13. SZÓ	14. SZÓ	15. SZÓ	
KISAL- FÖLDI KÖZSÉG								ST. MAGASAN BÉC- FÉRTÉK								
SZÓRA- HÓZÁS								2. SZÓ ÁGYVÉNY HÓZAT								
KATONAI EGYSÉG							UTOLSÓ DARAB CSONKOS LÓVÁS NET						FAHÍ- VÉZEL- ELLÁTÓ			
MELLTŐ								FELHÍVÁS OKMÉNYI SAMANYI TÉRES							SZARY RÉSZEI FUTÁS- ÁNDOLÓ	
VLÁG- SZER- VÉZET							ILLÉD- TET ÜGYNÖK- NŐL								FRANCIA KIRÁLY KÉPLÉ- KENY	
SUGÁR JELE							FAHÉLY SZEMLÉ RÉGI VÁR MÉGYÉN LAKTÓJA						SZILÁRD TÉL LOPVA SZERKEZ			
UNITES STATUS. RÓM							SZINESZ NŐ (FAH) A LEG- JONNAK SORA								DEHIDYI FRESKÓ	
SZERTE- MELLŐ															FAJOSY HÜYDÉN ORVOS TANÁR- GATÓMI	
	ANGOL FERFINEV FOLÉJE HELYEZ							TISZT- TÖSZER KENYAI FÜTŐ						... SÚMAC NŐI NEV. BEEZVE		SZANDÉ- KÖZSÉ
MET- LAPONK							SZAK- ORVOS NITRUS MESE								... KE- ZEKELI FESTINEV	
LATIN SZERE- LEM- ESTEN							KORHAT BA VÁLIK MAGA UTÁN HÍZ									
HÓZZÁ- SZOKTAT															NŐI NEV. BEEZVE LACSE RÉSZEI	
2. SZÓ															BENTRÖK HÓZAT DELI	
MULAT EGYET															HINTÉ- LEN FE- LÉ NYÚLÓ	

Szerkesztőség

Műveiket közöltük:

Bartos Bence (12.F), Dóri, Gyurcsik Dóra (12.A), Mayer Balázs (10.A), Molnár Petra (12.B), Rabi Veronika (11.D), Vinkó Dávid (12.F)

Közreműködtek:

Binszki Ágota (11.D), Csonka Lili (11.B)

Előlapért köszönet:

Péter Kitti (12.F)

Lektorálta: Bognárné Kocsondi Andrea, Kúti Gergő

Felügyelte: Táborosi Andrea

Segédszerkesztő:

Mayer Balázs (10.A)

Főszerkesztő:

Halkó Petra (12.F)